

БОЛЕН ЗДРАВ НОСИ

chitanka.info

Един гладен вълк шетал из гората. От глад едва гледал. Отдалеч го видяла лисицата и се усмихнала. Тя познала, че вълкът е гладен, няма много сили, едва върви, и тозчас решила да му отмъсти и за голямата сила, която имал, и за смелостта му, и най-много за здравите му зъби. Тя само с хитринка се опитвала да преживява и винаги, когато могла, показвала на вълка, че тя е по-умна и по-хитра от него и по тоя начин отмъщавала за силата му. И сега, като го видяла такъв гладен и уморен, помислила си да го направи за присмех на другите. Отишла при него и заподскачала, подсмивала се радостно, търкаляла се.

Кумчо-Вълчо Я погледнал сърдито и рекъл:

— Що има, кумице? Що си толкова весела и радостна?

— Как няма да съм радостна, кумче? — рекла лисицата. — Весела съм, сита съм, сега ми е паднало сърце на място.

— Какво се е случило, кумице, че най-после и твоето сърце е легнало на мястото си? — попитал вълкът учудено.

— Ох, кумче, кумче, да знаеш каква сватба са вдигнали в селото, що ядене има, що пиене, УМ да загубиш. Па мен ме поканиха и аз сгризах набързо две-три печени кокошчици, пък се сетих за тебе: какво ли прави кумът, рекох си, та и той не дойде на тая богата сватба, да си хапне от стотвените агънца и от печеното теле.

— Кума-лисо! — надигнал се изгладнелият вълк. — Веднага ме заведи на сватбата, че както съм изпосталял, и теб ще изям.

— Да вървим, Кумчо, да вървим! — забързала Кума-лиса. — Ще те заведа на тази богата сватба, та цял живот да помниш и разказваш.

Тръгнали. Вървели, вървели и стигнали в селото. А тогава къщите били малки, ниски, покрити със слама. Вълкът и лисицата скочили на покрива на една къща, дето имало сватба, и Кума-лиса погледнала през комина. По едно време рекла:

— Ууу, силна ракия, брей, изгори ми устата!

— Кумице, ама дават ли ти да пиеш? — попитал Кумчо-Вълчо.

— Дават, кумче, дават! — рекла Кума-лиса и пак мушнала главата си в комина. — Ууу, колко хубаво е изпечено това пиле и с масло е полято. Е, тия хора знаят как да приготвят вкусни пиленцата.

Кумчо-Вълчо облизал устата си и побутнал лисицата:

— Кума-лисо, чакай сега и аз да похапна малко. Гладен съм!

— Ела, Кумчо, ела! Ето, застани ТУК на моето място и пъхни главата си в дупката.

Кумчо-Вълчо пъхнал главата си през комина и лисицата, като го бутнала, той паднал право на сватбарската софра. Развикали се сватбарите, разтичали се, грабнали кой дърво, кой вила и погнали вълка. Той, горкият, едва избягал в гората, пребит от бой.

Докато сватбарите гонели Кумчо-Вълчо, лисана слязла през комина в стаята. Там до огнището стояла само невестата. Лисана залапала бързо яденето, дете било на масата. После видяла едно гърне с кисело мляко и пъхнала главата си в млякото. Невестата я видяла, грабнала машата и тупнала лисицата по гърба:

— Шшшът, червена котано, какво си нападнала млякото?

Кума-лиса се измъкнала и беж да я няма. Ама в бързането цялата ѝ глава била омацана с мляко. Като стигнала в гората, излегла се и помислила: какво ли стана с Кумчо-Вълчо? Дали го пребиха? И както си мислела така, изведнъж видяла вълка, едвам пристъпвал от болки. Тя започнала да пици и да нарежда:

— Олеле, майчице, пребиха ме тия лоши хора. Олеле, майчице, само по главата ме биха, та мозъкът ми изтече.

Вълкът се послушал и познал гласа на лисицата. Полека, полека стигнал при нея:

— Олеле, кумице, пребиха ме! — оплакал се той.

— Ох, кумче, кумче, мене ме пребиха. Костите ми счупиха, мозъка ми изкараха. Я погледни ми главата, целият мозък е разсипан. Не мога да се отмъкна до къщи, да си умра при децата, да ме не разнасят тук ордите и враните.

Кумчо-Вълчо, като я слушал как рони сълзи и как нарежда, дожаляло му и рекъл:

— Ще ти помогна, Кума-лисо, да си отидеш до къщи. И аз съм пребит, ама мозъкът не ми е изтекъл. Ти съвсем си съсипана.

Навел се Кумчо-Вълчо, Кума-лиса скочила на гърба му и се усмихнала. Повървели малко, вълкът едва пристъпвал от болки, а Кума-лиса не могла да се сдържи от радост, че болният я носи, та си рекла:

— Болен здрав носи, болен здрав носи!

— Какво казваш, кумице? — позапрял се Кумчо-Вълчо.

— Нищо, нищо, Кумчо! Бая си на болната глава, дано ми пооздравее, та да си видя къщата.

Пак тръгнал Кумчо-Вълчо И Кума-лиса занареждала:

— Болен здрав носи, болен здрав носи!

— Потърпи, кумичке, потърпи, сестричке! — замолил я Кумчо-Вълчо. — Скоро ще стигнем у вас, потърпи още малко!

А Кума-лиса примирала от смях и пак думала тихо:

— Болен здрав носи, болен здрав носи!

Кумчо-Вълчо се поослушал добре и разбрал приказките на лисана. Ядосал се люто и я изхвърлил от гърба си:

— Чакай сега да видя кой е болен и кой здрав! — И като се спуснал към нея...

Бягала Кума-лиса, бягала, колкото сили имала, ама вълкът здраво напирал с всички сили, та не усещал болките си. Лисицата се вмъкнала в дупката си, ама Кумчо-Вълчо я сграбил за едната нога. Тя приплакала от болка, но завикала високо:

— Дръж, вълчо, корен, дръж, вълчо, корен!

И вълкът, нали си е глупав, пуснал ногата на лисицата и ухапал един корен. Лисицата изпищяла:

— Олеле, майчице, ногицата ми отиде! Олеле, майчице, ногицата ми изяде!

Кумчо-Вълчо, като ЧУЛ това, настървил се още повече и дърпал с всички сили, докато изкъртил зъбите си.

Лисицата, доволна от това, че е отмъстила на Кумчо-Вълчо, и сега ходи сама и напада селските курници. А Кумчо-Вълчо, когато си спомни за хитрината на Кума-лиса, притъмнява му пред очите и изяжда всичко, каквото му падне.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.